

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ผู้มุงธรรมในใจท่านไม่สนใจเรื่องการขบการฉัน

ภูวณัธรรมดาแต่ก่อนไม่เคยคิดว่าใกล้ไกลนะ เตี้ยนี้คิดแล้ว ถอยหน้าถอยหลัง ภูวณัที่เคยไปเยี่ยมอยู่ทุกปีๆ ไม่ได้คิดว่าใกล้ไกล เตี้ยนี้คิดแล้ว เลยถอยหน้าถอยหลังไม่อยากไป เห็นว่ามันไกลละเตี้ยนี้ คือธาตุขันธ์มันไม่อำนวย ภูวณัมีท่านเสถียรอยู่ที่นั่น ท่านเสถียรรองท่านอุทัย ท่านอุทัยเราขอให้ไปอยู่ที่เขาใหญ่ ท่านก็ปฏิบัติตามเรา ไปปรึกษาหารือพร้อมกับการขอด้วย ให้ไปอยู่เขาใหญ่ท่านก็รับให้ นั่นก็เขาถวายที่ให้เรา ๗๐ ไร่ เราก็พิจารณา แถวนั้นพระกรรมฐานที่ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เป็นหลักเป็นเกณฑ์ของอรรถของธรรมไม่มี บอกได้เลยว่าแถวนั้นไม่มี เลยปรึกษากับท่านอุทัยพร้อมกับการขอร้องท่าน ให้ท่านไปอยู่ที่นั่น ท่านก็รับให้

เพราะฉะนั้นท่านอุทัยจึงอยู่ที่นั่น ท่านเสถียรก็อยู่แทนกันที่ภูวณั สถานที่ที่ภูวณัดีมาก เป็นทำเลเหมาะสม เป็นชั้นเอกของการบำเพ็ญธรรม สำหรับเขาใหญ่ที่ท่านอุทัยไปอยู่ไม่ดี แต่เราหวังในอนาคตว่าที่แถวนั้นปลูกต้นไม้ขึ้นก็จะเป็นดังตามเดิม แต่ก่อนเป็นดง เขาถากถางอะไรต่ออะไรเตียนโล่งไปหมด ที่นี้เจ้าของที่เขาถวายที่ให้เรา ๗๐ ไร่ เราก็พิจารณาแถวนั้นไม่มีพระกรรมฐานที่ปฏิบัติเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ก็เลยปรึกษาท่านอุทัยพร้อมขอร้องท่าน ท่านก็รับให้เลย จึงต้องให้ท่านอุทัยไปอยู่ที่นั่น ต้นไม้กำลังปลูกเวลานี้ ต่อไปก็เป็นดง

ก็ไกลอยู่ จากทางใหญ่เข้าไปหาที่ท่านอุทัยอยู่ถ้าจำไม่ผิดคิดว่าเป็น ๔๐ นาที จากทางแยกใหญ่เข้าไป เราได้ดูนาฬิกาถ้าจำไม่ผิดได้ ๔๐ นาที ก็ลี้กอยู่ ที่นั่นมีพระอยู่กับท่านหลายองค์ แต่ดูว่าอาหารจะขาดแคลน ได้ทราบที่ท่านให้คนมาเอาที่ภูวณั คือภูวณัเราไปส่งให้ประจำทุกเดือน พอปลายเดือนๆ ไปส่งให้ เรียกว่าเหลือเฟือ ท่านเลยมาเอาที่ภูวณัไปที่เขาใหญ่

แต่อย่างไรก็ตามพระกรรมฐานแล้วท่านไม่กังวลกับเรื่องการอยู่การกิน เราพูดนี้เป็นเรื่องของเราต่างหาก เรื่องของท่านที่มุงธรรมมุงธรรมแท้ ท่านไม่สนใจกับความ เป็นอยู่ปุวยาย ยากลำบากเชยใจท่านไม่เป็นอารมณ์ ท่านจะมุงต่ออรรถต่อธรรมล้วนๆ อุดอยากขาดแคลนเท่าไรท่านไม่สนใจ ที่นี้เป็นที่ภาวนาดี นั่นเอาตรงนั้น ที่สงบสงัดมีน้ำ มีท่าสะดวกสบายไม่มีอะไรบกวนที่นี้เหมาะสม ท่านไม่ได้ว่าอาหารการบริโภคสมบูรณ์ที่นี้เหมาะสม ท่านไม่ได้ว่า

มีตั้งแต่พ่อแม่ครูจารย์มันท่านพูดแห่พระ นำฟังนะ ท่านพูดหน้าตาเฉย แต่เรา มันจะตาย ออกจะแตก มันอดหัวเราะไม่ได้ พ่อแม่ครูจารย์มันพูดอะไรท่านไม่ได้พูด

แบบหัวเราะนะ ไอ้เรามันนิสัยลึง มันอดหัวเราะไม่ได้ บางทีอกจะแตกมันจะผางออกมา มันจะอดหัวเราะไม่ได้มันจะผางออกมา ท่านพูดถึงว่า กรรมฐานแท้นั้นท่านจะอดอยาก ขาดแคลน แต่ไม่ถึงเป็นอารมณ์ยิ่งกว่าความมุ่งมั่นในธรรม สถานที่บำเพ็ญ สะดวกสบายนั้นละเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับกรรมฐาน ท่านไม่ได้สนใจกับอาหาร การกิน ท่านว่าอย่างนี้

ถ้าเป็นพวกกรรมฐานโอ้อ่าฟูฟ่าหรรษาฟุ่มเฟือยนั้น ท่านแยกออกไป ถ้า ตรงไหนปิ่นโตหม้อข้าวเต็มแล้วที่นี้อากาศดีนะโยม ท่านยังมีแยะออกอีก ถ้าได้สะแตก แล้ว ท่านมีของท่านนะ แต่ไปหัวเราะไม่ได้นะท่านพูดเฉยนี้ ท่านแยะออกมา ที่นี้อากาศ ดีนะโยม คือปิ่นโตมาก หม้อข้าวหม้อน้ำเต็มสมบูรณ์พูนผลที่นี้อากาศดีนะโยม ท่าน พูดขบขันดี ถ้าที่ไหนไม่มีอาหารอย่างนั้นแล้ว โอ้ย สถานที่นี้มีดีทึบ ไม่สะดวกสบาย ภาวนาไม่ได้ อากาศไม่ดี ท่านมีอุบายวิธีต่างๆ ท่านสอนพระ นี่เป็นอุบายท่านสอน ต่างหาก

แต่สำหรับพระกรรมฐานแล้วท่านไม่มีเรื่องเหล่านี้ ท่านมุ่งต่อธรรม ตรงไหน สะดวกสบายในการบำเพ็ญท่านจะอยู่ที่นั่น อดอยากขาดแคลนอย่างไรท่านไม่ถึงเป็น อารมณ์ยิ่งกว่าธรรม การมุ่งธรรมท่านมุ่งอย่างหนักแน่นมากทีเดียว ขอให้ ได้ สะดวกสบายในการบำเพ็ญเพียรท่านเป็นที่พอใจ อดบ้างอึดบ้างท่านไม่สนใจ ถ้าไป สนใจอย่างนั้นแล้วไม่มีละธรรมในใจ ก็มีแต่อาหารเต็มพุง ถ้าอรรถธรรมเต็มใจต้องไป หาที่อดอยากขาดแคลน คือมุ่งต่อธรรม ไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้เลย

นั่นละผู้ที่ท่านได้บรรลุได้ธรรมมาสั่งสอนพวกเรา อย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ โธ ใครจะสมบุกสมบันทุกข์ยากลำบากยิ่งกว่าหลวงปู่มั่นเราไม่มี ในสมัยปัจจุบันเรียกว่าไม่มี บรรดาพระทั้งหลายเดินตามหลังท่าน ไม่ได้แซงท่านไปในทางที่เด็ดกว่าท่านไม่มี อยู่ที่ไหนท่านไปอยู่ที่โลกเขาไม่ต้องการ ไปอยู่ในป่าในเขาลึกๆ ลับๆ อย่างนั้นละ อาศัย บิณฑบาต ในป่าในเขามีบ้านสองสามหลังคาเรือนท่านอาศัยฉันที่นั่นละ ท่านอยู่สบาย นั่นละธรรมเจริญในที่เช่นนั้น

ผู้มุ่งธรรมในใจแล้วท่านจะไม่สนใจกับเรื่องอาหารการขบการฉัน ท่านจะสนใจ แต่สถานที่สงบสงัดวิเวกดี เพราะเรื่องอดเรื่องอึดท่านเคย พระกรรมฐานนี้ชำนาญเรื่อง อดเรื่องอึด อดละมาก คิดดูต้องเราจนเสีย นี่ก็คือการอดอาหาร อดอาหารมันภาวนาดี ที่นี้ก็ไม่ต้องฉัน ไม่ฉัน อดอาหารไปเท่าไรจิตยิ่งดีขึ้นๆ เล็งถึงอรรถถึงธรรมมากกว่า ปากกว่าท้อง ที่นี้เวลามาฉันปรกติมันเลยถ่ายเสียจน... จวนจะเข้าพรรษาที่จะช่วยโลก นั่นจนเกือบตายนะ ได้ยาหมอตั้งมาฉัน ไม่อย่างนั้นตาย

ท้องมันเสียมาตั้งแต่เราภาวนาเต็ดเตี่ยวเฉียบขาด อดอาหาร ส่วนมากไม่ค่อย
 ฉันท ไปอยู่ไหนไม่ค่อยฉันท แต่ก็ไม่อดมาก สิ้นหัววันไปฉันทเสียวันหนึ่ง ที่จะอดนาน ๆ ถึง
 ๗ วัน ๘ วันก็อด แต่นาน ๆ อดทีหนึ่ง ถ้าอดอยู่เรื่อย ๆ อย่างนั้นจะอดได้เพียงละสี่วัน
 หัววัน ไม่อย่างนั้นท้องเสีย หรืออาหารในท้องมันคงไม่มีอะไรย่อยทำ มันจะย่อยลำไส้
 เจ้าของก็ไม่วู้ละ ท้องเสียได้ แต่มันภาวนาตินี่อดอาหาร

ผู้ที่ได้ธรรมมาสอนโลกท่านมักลำบากทั้งนั้น ลำบากมาก ท่านไม่มุ่งสิ่งทั้งหลาย
 ยิ่งกว่าธรรม อดอยากขาดแคลนท่านอยู่อยู่ ขอให้ภาวนาตี ๆ อย่างนั้นละเรื่อยเลย นี่ก็
 ท้องเราเสีย พรรษา ๑๖ นั้นละลงเวที ตั้งแต่พรรษา ๗ ไปถึงพรรษา ๑๖ เก้าปีนี่ถก
 นรกทั้งเป็น เรื่องอดอาหารนี้เป็นพื้นเลยเรา ไม่ค่อยฉันทละ เป็นเวลา ๙ ปี เพียงเท่านั้นก็
 พอแล้วท้อง ที่นี้เวลามาฉันทจ้งหันมันถ่ายเสียจนท้องเสีย ท้องเสียจริง ๆ เวลาเรากลับมา
 ฉันท ตั้งแต่พรรษา ๑๖ ไปแล้วเราก็กฉันทเป็นปรกติ เรียกว่าลงเวทีแล้ว เราก็กฉันทที่นี้
 ท้องมันไม่ปรกติ บางที ๖ วัน ๗ วันถ่ายทีหนึ่ง ๆ ถ่าย ๆ หมดเลย ไม่มีอะไรเหลือเลย
 ถึงขนาดนั้น

ที่ท่านอดอาหารเสมอก็คือมันภาวนาตี ฉันทฉันทเมื่อไรก็ได้ยากอะไร เวลาลงมาจะ
 ลงไม่ถึงบ้านเขา ฉันทจ้งหันเสร็จแล้วขึ้นไปเหมือนม้าแข่ง กำลังมันมีทันที แต่กำลังของ
 ใจขึ้นได้ยาก นี่ละจ้งต้องได้หนักทางใจ เอาละวันนี้พอเท่านี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ